

EPISTOLA NVNC VPATORIA.

mune incendum extingendum, certatim cuius suscep^to iniusoq; dogmati occurru^t. Neq; enim leuiter proficiendū putant, vbi consultō maximē opū est: quādōquidem non modō tibi, verūm ciuitatibus quoq; alijs & regionibus multis ex te præberetur anfa deferendā Ecclesiæ, sⁱ, que antebac nūq; leuitate vfa es, nūq; à veritate vfa es vacillare, modō in cōmunem fidei iacturā ac multorū perniciē, rueres. Verūm meliora ac gloria tuae viciniora de te expēctamus felix Colonia, cui p̄r̄eter fidei cōstantiam, obediētia nibilominis Ecclesiastica adeō inbāret radicitus, vt nulla promis̄a, nullēmine, nulli p̄seuodōtores, nullē deniq; sepiū tentat& fraudes, hanc tibi potuerint eripere. Quis enim integritatē tuā corrūpere potuit vnuq? Hec vos sapientissimi laudatisimiq; Cōsules ac Magistratus, hae^c vos ornat constantia, hae^c vos dece^t, o ciues optimi, b̄ec vos adeō p̄reditat fidei soliditas, vt nulla sitis propterea satis laude mirādi, quōd maiorū vestrorū virtute certatis haud quāq; reperiri inferiores. Neque omnī degeneres anitā illā ciuitatis vestrae vultis relinquare aut nobilitatē, aut gloriā, qbus olim vestri fulsere maiores, q; inter quoscunq; hereticorū turbines, inter quascunq; tyramorū regum ve^rpersecutiones, eā qua semel Christianē fuerūt imbuti, haud quāq; fidē defērūre. Vndē quēadmodū ip̄si vobis, ita vos posteris vestris eande quāq; per manus incōcussam tradere curatis. Eapropter felix Agrippina, non frustrā nec abfq; diuino credimus omīne factū, vt tribus Magis atq; Regibus in fide gentiū olim primitiū, tibi misis, tribus pariter coronis tu quāsi celtiū tibi destinatis, insignia tua religiosissimè venustates: quippe q; Imperij prima ciuitas atq; fidei corona, & appellari & esse, tua virtute & constantia meruisti. Habeant igitur alię ciuitates vel hodie in Impio magnos, tamē vacuos, honorū titulos, vt potē qbus earum opera non respondeat. Tu interim virtutū laudē ac honorū culmina posſide: quippe q; meritorū p̄minentiam tibi ferē sola vendicaueris, cunctisq; propterea (quod par est) ciuitatibus anteferaris. Vides nunc, ni fallor, quanta tibi p̄fuerit consiliorū tuorū maturitas, qua nibil p̄cipitanter, nibil tenerē, nibil deniq; oscitanter (vt vbiq;) agere soles: itā in fide quoq; nibil abieceris, nibil à patrū Ecclesiæ q; placitis recefferis, nibil detraxeris cæremonijs p̄js, nibil deniq; in ritu officioq; mutaueris Ecclesiastico. Quæ omnia, si hodiē etiā à morte resurgeret apostoli, neq; meliora, neq; castiora possent statuere, tā et si sacrificissima quæq; impū abusum, bonis omnibus execrabilē sentiat. Itaq; vides nunc ipsa tuā prudentia, q; cōsultē egeris, in germana illa fide, in vera obedientia Ecclesiæ, qua quotquot sancti, quotquot martyres, quotquot clarifiuerē miraculis, vixerunt p̄petrants: quādō etiā diero cernis interim tot ciuitates, olim quidē dum in fidei & Ecclesiæ vnitate p̄stiterunt, florentissimas: nūc verō, quia pestifera hae^c dogmata receperunt, in priscis illis hereticis à patribus atq; vniuersa Ecclesia damnata, & è Lutero huiusq; vīpera & genimib⁹ iampridē renata, quomodo confestim ab omni pietate, à Dei cultu, ab amicitiarum fœdere, à pace, à fide, à virtute, ab omni deniq; honestatē facta sint aliena, atq; quouis humano questu deplorāda. Pater cōtra filiū, & filius à patre diuisus est. Vxor à marito disfidet. Inter amicos iurgia pma Mich. 7. Matt. 10.

nent, atq; iuxta Saluatoris testimoniū, Inimici hoīs, domestici eius. Quid enim tā ciuitō humana solvit amicitia, qd magis discordia fouet, qd minus potest cōciliare hoīes, quam fidei disparilitas? Nullā hodiē paganus init gratiā cum fideli. Iudæo cum Christiano haud quāq; cōuenit. Nec Iudæo Mahometanus cōsentit. Luteranus vero Christiano nunq; eſe potest amicus, immōne Zwingliano quidē. Hoc enim in Luteri vi-